

Dopis od Preláta (únor 2009)

Spojovat naše nezdary a protivenství s Kristovým sebeodevzdáním na kříži je vždy plodné, připomíná nám Prelát ve svém dopise tento měsíc.

21.03.2009

Milovaní, kéž Ježíš chrání mé dcery a syny!

Modlitba je a vždy bude nejúčinnější zbraní k dosažení Božského daru, kterým je jednota křesťanů.

Pokoušeli jsme se užívat ji zvláště v posledních týdnech, při příležitosti oktávu jednoty, který v tomto roce – věnovaném sv. Pavlu – nabyl zvláštní důležitosti. Mimo to se v Opus Dei, jak nám připomínal sv. Josemaría, každý den modlíme *pro unitate apostolatus* a prosíme Boha o to, aby ti, kteří vyznávají jméno Ježíše Krista a uznávají ho jako Pána, došli do jednoho stáda pod jedním pastýřem.

[1]

Nyní vám chci připomenout, že společně s modlitbou musí být také veškerá apoštolská práce – to znamená i práce ve prospěch jednoty křesťanů – doprovázena radostným a velkorysým odčiňováním, které nás úzce spojuje s Ježíšem Kristem. Nezapomínejme, že na kříži nás náš Pán vykoupil z našich hříchů a otevřel nám cestu k tomu, abychom se s Ním ztotožňovali.

Náš Otec často opakoval, že umrtvování je **modlitba smyslů[2]**. Máme milovat Krista na kříži a sdílet s Ním naše malá i velká protivenství – vedle chtěného osobního pokání – šťastni, že můžeme společně pracovat, jak učí Apoštol, na růstu Mystického Těla: *teď sice pro vás trpím, ale raduji se z toho, protože tím na svém těle doplňuji to, co zbývá vytrpět do plné míry Kristových útrap; má z toho prospěch jeho Tělo, to je Církev.[3]*

Na mnoha místech nerozumějí hodnotě očišťování a spoluvykoupení, které obsahuje bolest přijímanou a nabídnutou ve spojení s Ježíšem Kristem. Proto nabývá na aktuálnosti úvaha sv. Josemaríi nad jedním ze zastavení Křížové cesty: ***kolem nás existuje jakýsi strach z kříže, z Pánova kříže. Je to tím, že křížem začali nazývat všechny nepříjemné věci, které se v životě přihodí, a neumějí***

je snášet jako Boží děti, s nadpřirozeným pohledem. Odstraňují dokonce i kříže, které postavili naši dědové podél cest...! Kristovým umučením přestal být kříž symbolem trestu a stal se znamením vítězství. Kříž je Spasitelovým znakem: in quo est salus, vita et resurrectio nostra, v něm je naše spása, náš život a naše vzkříšení.[4]

Zvu vás k tomu, abyste pronikli do těchto slov, zvláště během nadcházejících týdnů, kdy se budeme připravovat na slavnost 14. února – data, které je dnem díkůvzdání v Opus Dei a které souvisí se dvěmi výročími –, a také v posledním týdnu měsíce při příležitosti začátku postní doby. Ve vztahu k těmto výročím – začátku apoštolské práce se ženami v roce 1930 a vzniku Kněžské společnosti svatého kříže v roce 1943 – byl náš Otec vždy naplněn vděčností Bohu. Ve skutečnosti, že se

tyto dvě historické události Díla setkávají v jednom stejném datu, i když v rozdílných létech, viděl sv. Josemaría zvláštní znak božské Prozřetelnosti.

Na jednu stranu spatřoval v tomto spojení projev esenciální jednoty mezi rozdílnými částmi Božího lidu, které vytvářejí Dílo. Současně sv. Josemaría s novou jasností pochopil, že Kristus na kříži má být na vrcholu všech aktivit věřících Opus Dei. V srpnu 1931 mu Pán dal poznat své přání, aby muži i ženy Boží kladli kříž na vrchol všech lidských aktivit prostřednictvím své posvěcované i posvěcující profesionální práce. Toto božské přání bylo potvrzeno 14. února 1943, kdy – jak dosvědčoval náš Zakladatel – ***chtěl Pán korunovat své Dílo Svatým křížem.***

Hluboké teologické, duchovní a apoštolské spojení mezi laiky a kněžími, charakteristické pro Opus

Dei od jeho počátků, získalo svou adekvátní právní formu ve chvíli ustanovení Díla osobní prelaturou papežem Janem Pavlem II.

Prokazujeme vděčnost Nejsvětější Trojici za účinnost této organické spolupráce kněží a laiků ve službě Církvi *pro mundi vita*[\[5\]](#), pro spásu světa.

V souvislosti s těmito výročími vysvětloval sv. Josemaría při jedné příležitosti: ***domníval jsem se, že v Opus Dei budou pouze muži. To ne proto, že bych byl proti ženám – velmi miluji Matku Boží; svou matku i matky vaše; mám rád všechny své dcery, které jsou požehnáním od Boha pro celý svět –, ale před 14. únorem 1930 jsem nevěděl nic o vaší přítomnosti v Opus Dei, i když v mém srdci byla touha plnit ve všem Boží vůli. A když jsem ten den zakončil mši svatou, poznal jsem, že Pán chce ženskou větev. Později, 14. února***

**1943, chtěl korunovat svou stavbu
křížem: Kněžskou společností
Svatého kříže.[6]**

Ve chvíli, kdy se zvláště obracel na ženy v Opus Dei, dodával: ***dcery moje, mějte kněžskou duši, opakují vám spolu se sv. Petrem: vos autem genus electum, regale sacerdotium, gens sancta, populus acquisitionis (1 Petr 2, 9). Jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý... A mimo to máte výsadu, že Bůh vyvolil jednu ženu jako svou Matku: vždy Pannu, naši Matku Svatou Marii, která setrvala u paty kříže s pevností, s láskou. Od ní se naučíte být spoluvykupitelkami (...). S vaší touhou po adorování Boha, po odčinění, po vděčnosti, po prosbě, doplňujete – jak potvrzuje sv. Pavel – utrpení Krista: et adimpleo ea quae desunt passionum Christi in carne mea pro corpore eius, quod est Ecclesia (Kol 1, 24). A Pán, který***

je Božím rozsévatelem – pamatujete si toto podobenství – vás uchopí do svých zakrvácených rukou jako dvě hrstky pšenice, promne vás a rozhodí vzduchem, aby vás rozptýlil po celé zemi. Jste požehnáním od Pána. Jste Pánova hojnost a s jeho pomocí můžete všechno.[7]

Kněžská duše, která je charakteristická pro všechny křesťany, v nás byla probuzena při křtu a biřmování. Bůh chce, aby byla vždy aktivní ve všech, jako lidská duše analogicky svou mocí formuje v každou chvíli rozdílné části těla. Udržujme vždy živého tohoto kněžského ducha, který má být jako tep srdce: duchovní impuls, který vede k jednotě s ukřižovaným a vzkříšeným Ježíšem s přáním, že se staneme jeho bezpodmínečnými nástroji pro posvěcení duší. Jak ovlivňuje svatá oltářní oběť tvůj den, tvou práci, tvé bratrství, tvůj

apoštolát? Roste každý den tvá láska k Umučení Pána? Podporuješ ve své duši potřebu pokání?

Dcery a synové moji, bylo to právě tento měsíc, kdy se náš Otec s nezadržitelným popudem lásky obrátil na Pána ve chvíli, kdy rozděloval svaté přijímání řeholnicím v kostele Patronátu sv. Alžběty, s těmito slovy: ***miluji tě víc než ony***. A uslyšel naléhavou Boží výtku: *láska znamená činy, ne sladká slova*[8]: žádost, abychom neustupovali v modlitbě a odčiňování, které už jsou sjednoceny v duši.

Příklad sv. Pavla, muže milujícího kříž a plného horlivosti po spáse světa, se má obnovovat ve všech věřících. Papež Benedikt XVI. to často připomíná v tomto roce věnovaném sv. Pavlu. **Kříž má pro sv. Pavla – řekl při jedné audienci – základní primát v dějinách lidstva, je**

ohniskem jeho teologie, protože slovo kříž znamená *spása jako milost* pro každé stvoření. Téma Kristova kříže se stává zásadním a prvořadým prvkem Apoštolova kázání.[9]

Sv. Pavel nepřestává kázat o kříži v žádném okamžiku, ani ve městech – jako byl Korint – kde panoval zjevný hédonismus. Nenechávejme bez povšimnutí tento konkrétní příklad chování, který všichni máme následovat, zvláště v dnešní době. *Ti ovšem – oznamuje Apoštol bez lidských ohledů –, kteří jdou k záhubě, považují nauku o kříži za hloupost. My však, kteří budeme zachráněni, víme, že tím Bůh projevil svou moc. (...). Bůh uznal za dobré, že ty, kdo věří, zachrání „pošetilým“ kázáním. Židé si totiž přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost.[10]*

Obrovská je naléhavost úkolu, nyní stejně jako vždy, opakovat duším, že mají naslouchat těmto pravdám vyjádřeným slovy jasnými a současně optimistickými, plnými lásky, obsahujícími naději. **Apoštol chce připomínat nejen Korintánům či Galaťanům, ale nám všem, že Zmrtvýchvstalý je stále tím, který byl ukřižován. “Pohoršení” a “bláznovství” kříže spočívá právě v tom, že tam, kde vše vypadalo pouze na selhání, bolest, porážku, právě tam je bezmezná síla Boží Lásky, protože kříž je výrazem lásky a láska je skutečnou mocí, jež se ukazuje právě v této zdánlivé slabosti.**[11]

Láska ke Kristu ozřejmuje Šavlovu výjimečnou sílu při rozšiřování křesťanského poselství celému světu. **Mnohými je svatý Pavel představován jako bojovný muž, který se umí ohánět mečem slova. A disputace na jeho apoštolské**

cestě vskutku nechyběly. Nehledal povrchní harmonii. (...)Pravdu považoval za příliš velkou, než aby ji byl ochoten obětovat zevnějšímu úspěchu. Pravda, kterou zakusil v setkání se Zmrtvýchvstalým, si podle něho zaslouhovala zápas, pronásledování, utrpení. Nejhlouběji jej však motivovalo, že je milován Ježíšem Kristem, a touha tuto lásku sdělovat druhým. Pavel byl schopen milovat a veškerou jeho činnost a utrpení lze vysvětlit pouze z tohoto východiska. Základní pojmy jeho poselství lze chápat jedině na tomto základě.[12]

V těchto řádcích je výborně popsána hybná síla kněžské, apoštolské duše, kterou máme všichni podporovat. Jako ozvěna se nám vrací další Apoštolova slova: *caritas Christi urget nos*[13], Kristova láska nás nutí. A také tato: *že hlásám evangelium, tím se chlubit nemohu; to je mi*

uloženo jako povinnost, a běda,
kdybych ho nehlásal.[14] Horoucí
touha být věrný příkazu Krista –
stejnému, který jsme obdrželi všichni
jako křesťané – vedla Pavla k
neúnavnému cestování do všech
koutů světa, aby dal poznat Ježíše,
aniž by si uvědomoval strasti a oběti,
které mu plnění jeho poslání
přinášelo. Stejná touha pobízela
první křesťany. Sv. Josemaría
připomínal ve chvílích silného
náboženského pronásledování:

***Půjdeme se svou čistotou očistit
špinavou a zatuchlou tůň
pohanského světa (...). Římská
společnost začíná udiveně
pozorovat, že mladí lidé plní síly
těla i duše se stávají apoštoly nové
víry; nevyčlenili se ze světa a
ničím se neliší od ostatních; leda
tímto rozechvívajícím světlem,
které září z jejich hrudi. Pozoruje
také panny, které ve svých
patricijských nebo plebejských
rodinách imperiálního Říma***

***korunují svou nevinnost pokáním.
A začíná vnímat důsledky
vytrvalého apoštolátu,
neustávajícího, přetékajícího
velkorysostí a obětí; napříč
svátečními oslavami v cirku, v
amfiteátrech a uprostřed
nestvůrných hostin, zní Kristův
hlas pokaždé silněji.[15]***

Ano, dcery a synové moji: pouze v Ježíši Kristu nacházíme důvod naší služby duším a přejeme si, aby rostla každý den s větší intenzitou a s větším západem. Pokud se do Něho bláznivě zamilujeme, jako sv. Pavel, žádná překážka nebo obtíž, ani vnější ani vnitřní, nemůže zastavit náš apoštolát. Meditujme další slova sv. Josemaríi, který jdouce v Apoštolových šlépějích, se ptal:
Odkud čerpal sv. Pavel takovou sílu? Omnia possum in eo qui me confortat! (Flp 4, 13), mohu všechno, protože sám Bůh mi dává tuto víru, tuto naději, tuto lásku.

Já osobně dokážu velmi těžko uvěřit v nadpřirozený účinek nějakého apoštolátu, nemá-li podporu a zakotvení v neustálém styku s Pánem. Uprostřed práce, ano; v plném domě nebo uprostřed mlčení, se všemi každodenními problémy, s těmi důležitými i méně důležitými. Tam, nikde jinde, ale se srdcem plně u Boha. A pak naše slova, naše skutky – budou vydávat bonus odor Christi(2 Kor 2, 15), budou jako voňavé kadidlo vydechující Krist, a lidé si toho určitě všimnou a řeknou: to je křesťan.[16]

19. únor je dnem, kdy milovaný don Álvaro slavil svůj svátek. Následujme také příklad tohoto služebníka Božího, který si tak hluboce vtiskl do srdce touhu po spáse duší. Modleme se, aby proces jeho kanonizace postupoval hladce. Bez snahy předbíhat rozhodnutí Církve, jsme si jisti, že uznání heroičnosti jeho

ctností vytvoří impuls k tomu, aby se hodně lidí rozhodlo *proměňovat všechny okamžiky a okolnosti svého života v příležitosti k milování Tebe a ke službě Království Ježíše Krista.* [17]

Také 21. dne tohoto měsíce budu mít to potěšení udělit jáhenské svěcení dvěma vašim bratrům Přidruženým. V mé duši se silně vynořují přání sv. Josemaríi počítat s touto službou svých synů Přidružených: nemohl to zažít už tady na zemi, ale jeho modlitba a odčiňování došly do nebe, vlastně si můžete vztáhnout na sebe tuto myšlenku, že jste – všichni jsme – plodem této modlitby, která pokračuje v nebi, a toho štědrého a radostného odčiňování, které vykonával, když žil s námi.

Včera mne přijal na soukromé audienci Svatý Otec Benedikt XVI. Neodolávám přidat tyto řádky dopisu, abych vás ještě více povzbudil v touze děkovat za jeho

náklonnost a zájem, i jeho otcovské požehnání pro všechny osoby a apoštolské činnosti Prelatury.

Modleme se hodně za jeho osobu, jeho práci a jeho záměry.

S láskou vám žehná

váš Otec

+ Javier

Řím, 1. února 2009

[1] Srov. *Jan* 10, 16.

[2] Sv. Josemaría, *Jít s Kristem*, č. 9.

[3] *Kol* 1, 24.

[4] Sv. Josemaría, *Křížová cesta*, II. zastavení, bod 5.

[5] *Jan* 6, 51.

[6] Sv. Josemaría, *Poznámky z rozjímání*, 11-VII-1974.

[7] *Ibid.* [8] Srov. Sv. Josemaría, Cesta, č. 933.

[9] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 29-X-2008.

[10] 1 *Kor* 1, 18-23.

[11] Benedikt XVI., Promluva při generální audienci, 29-X-2008.

[12] Benedikt XVI., Homilie při zahájení roku sv. Pavla, 28-VI-2008.

[13] 2 *Kor* 5, 14.

[14] 1 *Kor* 9, 16.

[15] Sv. Josemaría, Poznámky z rozjímání, 26-VII-1937.

[16] Sv. Josemaría, Boží přátelé, č. 271.

[17] Srov. Modlitba pro soukromou pobožnost ke služebníku Božímu Álvaru del Portillo.

.....

pdf | dokument generován automaticky
z [https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/
dopis-od-prelata-unor-2009/](https://dev.opusdei.org/cs-cz/article/dopis-od-prelata-unor-2009/)
(09.08.2025)